

Chương 6

Ghen ghét và Phốt lờ

Thấy cô gái đột nhiên nhào tới chộp lấy cánh tay mình, Yến Tư Thành dùng nghị lực và lý trí cực độ mới nén được thôi thúc muốn quật ngã cô ta.

Nơi này người qua kẻ lại, cô gái này còn mặc váy ngắn, nếu ngã chổng vó dưới đất cảnh tượng chắc không đẹp mắt lắm, chàng âm thầm hất tay cô gái ra, lùi lại một bước: “Lâm Hiểu Mộng, chào cô.” Thái độ rất xa cách khách sáo.

Lâm Hiểu Mộng hơi sững sốt: “Làm cái quái gì đây, sao hôm nay anh lại khách sáo với em quá vậy?”

Lý Viện Viện ở bên cạnh nghe thấy lời cô ta bèn thềm hạ quyết tâm, nhất định phải dành thời gian nghiên cứu tiếng địa phương ở đây, ví dụ như là “mợ”, “con bitch” và “làm cái quái gì...” này, nàng phải hiểu hàm ý của những lời này, để khỏi trở thành trò cười cho người ta mà vẫn không biết.

Đối diện với Yến Tư Thành xa cách khách sáo nhưng Lâm Hiểu Mộng vẫn không hề lùi bước, cô ta càng thêm nhiệt tình bước tới: “Yến Tư Thành, hôm nay cùng đi ăn nha.”

Yến Tư Thành lùi lại một bước: “Xin lỗi.”

Lần này Lâm Hiểu Mộng hơi hiểu ra: “Không phải anh tới tìm em à?” Cô ta nhíu mày, rõ ràng rất không vui, “Anh lại chắm em nào trong câu lạc bộ Kịch nói của em rồi hả?”

Lúc cô ta nói lời này, vừa khéo Lý Viện Viện bước chân đến cửa, nghe thấy chữ “lại” ý nghĩa sâu sắc này, Lý Viện Viện ngược lên nhìn Yến Tư Thành, Yến Tư Thành lập tức đón lấy ánh mắt của Lý Viện Viện. Chàng bước tới, vừa định gọi một tiếng “Điện hạ”, Lâm Hiểu Mộng bên cạnh bỗng nói: “Anh tới tìm Lý Viện Viện? Anh tìm cậu ta làm gì...”

Yến Tư Thành quay đầu nhìn cô ta: “Không liên quan đến cô.”

Lý Viện Viện quay lại cười nhả nhận với Lâm Hiểu Mộng rồi cũng quay đi.

Lâm Hiểu Mộng chớp mắt nhìn hai người đi xa, cô ta gãi đầu, tại sao chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, cô ta cảm giác Yến Tư Thành cũng như Lý Viện Viện diễn kịch ban nãy, trở nên...

“Có phải cậu ta trở nên bất thường không?”

Đúng, rất bất thường.

Một giọng nam vang lên sau lưng Lâm Hiểu Mộng, cô ta giật mình: “Lưu Thư Dương, cậu muốn hù chết tôi à.”

Lưu Thư Dương cười cười: “Sao, nhìn theo bóng nam thần nhà cậu đến mức không động não được nữa à? Cậu ta lại từ chối cậu, bỏ rơi cậu rồi à? Lần này có phải lại đau lòng òa khóc không?”

“Việc quái gì đến cậu.” Lâm Hiểu Mộng bực bội nói, “Hôm nay Yến Tư Thành ra vẻ quái gở là vì muốn làm mặt lạnh từ chối tôi, sau này chờ tôi cưa đổ được anh ấy sẽ hành hạ lại gấp bội!” Lâm Hiểu Mộng nghiêng răng: “Tôi không dễ dàng từ bỏ vậy đâu.”

Lưu Thư Dương im lặng một lúc mới cười nói: “Thôi đi, người ta thà đi với Lý Viện Viện cũng đâu thêm đi ăn với cậu.”

Lâm Hiểu Mộng hừ lạnh: “Anh ấy mà thích Lý Viện Viện? Cứ cho họ đi đi, có đi mười lần cũng không nở được đóa hoa nào đâu.”

Lý Viện Viện đã đi xa đương nhiên không nghe được họ tranh cãi sau lưng, nàng chỉ hỏi Tư Thành một câu: “Trong đầu có ký ức về Lâm Hiểu Mộng không?”

“Lờ mờ có đôi chút, hình như là người theo đuổi chủ nhân vốn có của cơ thể này.”

Yến Tư Thành đáp rất chùng mực, nhưng Lý Viện Viện lại cười híp mắt: “Tư Thành, hôm nay huynh hại ta khổ rồi đó.”

Yến Tư Thành ngẩn ra: “Điện hạ?”

Lý Viện Viện sờ mặt mình: “Buổi tập chiều nay chắc sẽ có người gây sự với ta.” Nàng cười nhẹ, không hề phiền não vì chuyện này mà dường như còn rất vui, “Đôi lúc xinh đẹp cũng là tội lỗi.”

Nghe được ý cười nhẹ nhàng thoải mái trong lời nàng, Yến Tư Thành cũng nở nụ cười hiếm có, nhẹ gật đầu: “Điện hạ nói phải.”

Đi được một lúc, Lý Viện Viện khựng lại, nàng bỗng nhớ ra mình lại phạm sai lầm như ban sáng, quên hỏi hai giờ chiều rốt cuộc là canh mấy ...

Sau một thoáng suy tư, nàng bèn quyết định: “Tư Thành, chút nữa ta muốn tới phòng tập trước để ôn lại kịch bản, hôm nay chúng ta dùng bữa ở gần đây nhé?”

Yến Tư Thành gật đầu: “Thuộc hạ đã thám thính rồi, ngôi trường này có bốn nhà ăn, đi chừng mười trượng nữa là có thể thấy nhà ăn gần nhất.” Sau khi Lý Viện Viện vào phòng tập, Yến Tư Thành đã thám thính rõ ràng hoàn cảnh tổng thể của ngôi trường này, thấy Lý Viện Viện húng chí bưng bưng diễn kịch trên sân khấu, sau khi chàng tuần tra một vòng quanh phòng tập, xác định không có nguy hiểm, lại nhanh chóng tuần tra quanh trường học một vòng.

Trường X rất lớn, Yến Tư Thành cũng đi rất nhanh, có nơi thậm chí phải chạy mới xem hết, suốt buổi sáng chàng đã cố hết khả năng ghi nhớ tất cả kiến trúc và một số đường quan trọng, Quay về phòng tập, nghe nói họ còn có buổi

tập chiều, Yến Tư Thành định chiều nay tìm xa một chút, xem xét hoàn cảnh bên ngoài trường, dù sao Công chúa cũng ở đây, chàng phải nắm rõ hoàn cảnh trong phạm vi mười dặm.

Xưa nay Lý Viện Viện rất tán thưởng năng lực làm việc của Yến Tư Thành, cũng vì chàng luôn tỉ mỉ chu đáo như vậy nên Lý Viện Viện cũng đã lấy làm quen, nằng gật đầu: “Đi thôi.”

Trong nhà ăn số một người qua kẻ lại, Yến Tư Thành tìm một vị trí tương đối yên tĩnh trong góc cho Lý Viện Viện ngồi đó, vì xung quanh ồn ào, chàng không thể không cúi đầu kê sát tai Lý Viện Viện nói: “Điện hạ ở đây chờ một chút, Tư Thành sẽ đi lấy thức ăn.”

Lý Viện Viện gật đầu đồng ý.

Sau khi Yến Tư Thành đi, đối diện Lý Viện Viện có một cậu con trai tóc ngắn ngồi xuống, áo tay ngắn màu đen, đeo tai nghe, cậu ta đặt mâm cơm xuống, kể từ lúc ngồi xuống ghế cậu ta đã bắt đầu rung chân, vừa chăm chú rung chân vừa tập trung ăn, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của mình.

Chiếc bàn này là bàn của nhà ăn bình thường, bốn chỗ ngồi dính liền nhau, cậu ta rung chân khiến ghế của Lý Viện Viện bắt đầu lắc theo.

Lý Viện Viện vẫn luôn dùng ánh mắt hòa nhã nhìn cậu ta, nhưng cậu con trai ăn quá tập trung nên hoàn toàn không để ý tới Lý Viện Viện.

Lúc đầu nhìn cậu ta, Lý Viện Viện có ý để cậu ta biết điều dừng hành động vô ý thức này lại, nhưng cứ nhìn, nhìn mãi, đôi phương chẳng có phản ứng gì, nằng lại bỗng dưng cảm thấy thú vị. Trong phủ Công chúa xưa nay nằng đều dùng bữa một mình, đừng nói có người rung chân trước mặt nằng, ngay cả lớn tiếng nói một câu cũng không ai dám. Nằng nhìn cậu con trai sống động này, nằng bắt đầu từng chút từng chút rung theo nhịp chân của cậu ta, giống như gà con mổ thóc.

Ba mâm cơm đặt xuống, hầu như chiếm hết tất cả chỗ trống trên bàn, lúc này Lý Viện Viện như bị kéo ra khỏi tần suất rung chân, ngẩng đầu nhìn lên, Yến Tư Thành đang sầm mặt nhìn cậu con trai rung chân không biết từ đâu chui ra kia.

Có lẽ sát khí quá nặng, có lẽ vì ba mâm cơm đột ngột chiếm chỗ, sự chú ý của cậu con trai rung chân cuối cùng cũng dịch khỏi mâm cơm, ngẩng đầu nhìn Yến Tư Thành, khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, Lý Viện Viện cảm nhận rõ ràng bàn ăn rung lên một cái, sau đó không có chấn động truyền tới nữa.

Tiếp đó cậu con trai rung chân bung mâm cơm chưa ăn hết lẳng lặng bỏ đi.

Lý Viện Viện nhìn theo cậu ta, lòng có chút quyên luyến.

Nằng vừa định nói Yến Tư Thành mấy câu, nhưng trong mắt Yến Tư Thành đang cúi đầu chẳng còn chút hung dữ nào của ban nãy nữa, chàng nhìn Lý Viện

Viện, dịu dàng nhẹ giọng nói: “Điện hạ, thức ăn đã chuẩn bị ổn thỏa. Mời dùng.”

Mùi thức ăn truyền vào hốc mũi khiêu khích con sâu đói trong bụng, Lý Viện Viện chẳng còn lưu luyến gì cậu con trai rung chân đã bỏ đi kia nữa.

Suốt bữa trưa, Lý Viện Viện ăn trong yên tĩnh khác thường giữa nhà ăn ồn ào.

Vì hầu như không ai đến ngồi chung bàn với nàng, Yến Tư Thành đứng chấp tay sau lưng tựa như ngăn một bức tường trong góc này, dùng ánh mắt vạch rõ ranh giới giữa Lý Viện Viện và các sinh viên khác.

Chắc đã quen với đãi ngộ này, Lý Viện Viện không cảm thấy có gì không ổn.

Nhưng lúc bước ra khỏi nhà ăn, Lý Viện Viện quay đầu nhìn các sinh viên tùm nập cười đùa, lòng bỗng dậy lên một ngọn sóng.

Tại sao không thể giống bọn họ?

Lý Viện Viện nhìn Yến Tư Thành cung kính bước theo sau lưng, nàng đột ngột lui nửa bước, đứng cùng vị trí với Yến Tư Thành. Yến Tư Thành hầu như cũng lập tức lùi nửa bước, không nhiều không ít, vẫn giữ khoảng cách ban nãy.

Yến Tư Thành hơi khó hiểu trước động tác của Lý Viện Viện: “Điện hạ?”

Lý Viện Viện cười cười, nhưng không giải thích gì.

Buổi trưa Lý Viện Viện ngồi trong phòng tập không một bóng người ôn lại kịch bản, Yến Tư Thành cũng đứng ở cửa như lúc sáng, có điều hiện giờ trong phòng tập chỉ có một Lý Viện Viện, bởi vậy chàng không đi nơi khác.

Trí nhớ Lý Viện Viện rất tốt, chỉ cần hiểu được ngữ cảnh, nàng đọc hai ba lần đã thuộc được những lời nói của Công chúa, hơn nữa đất diễn của nàng không nhiều, nên chỉ chừng nửa tiếng nàng đã ghi nhớ được toàn bộ lời thoại.

Nhìn đại sảnh vẫn trống không, Lý Viện Viện biết chắc còn một thời gian nữa mới tới “hai giờ”.

Vậy là nàng lại lấy đoạn cuối bị Trương Nam chê bai ra xem.

Công chúa trong kịch cuối cùng cũng biết Phò mã mình yêu lên giờ âm mưu quỷ kế sau lưng mình, nàng ta đứng trên vách núi nhìn vàng trắng độc thoại, Phò mã mang theo binh mã đuổi đến, Công chúa nản lòng thoái chí, cuối cùng nhảy xuống vách núi.

Lý Viện Viện đọc đi đọc lại những chữ này mấy lần, cuối cùng thở dài: “Không hiểu.”

Yến Tư Thành ở cửa nghe được tiếng thở dài của nàng, ánh mắt liếc về phía Lý Viện Viện.

“Tur Thành.” Tựa như biết chàng đang nhìn lén, người bên trong lập tức gọi chàng. Yên Tur Thành mặt không đổi sắc bước vào: “Điện hạ.”

Lý Viện Viện cầm kịch bản trong tay, suy tư hỏi chàng: “Hôm đó chúng ta rơi xuống vách núi, Tur Thành có cảm giác đau đớn tuyệt vọng, nản lòng thoái chí không?”

Yên Tur Thành ngẩn ra, trong đầu bỗng hiện lên cảnh tượng tay Lý Viện Viện trượt khỏi lòng bàn tay chàng, rơi xuống vực sâu không đáy. Chàng im lặng không đáp, Lý Viện Viện sờ cằm nói một mình: “Rốt cuộc phải làm sao mới đủ tuyệt vọng nản lòng đây? Ta cũng từng bị rơi xuống vách núi một lần rồi, nhưng là bị đẩy xuống, ta chỉ nhớ ý nghĩ lúc rơi xuống là phải tóm lấy kẻ đẩy ta để lót lưng, nhưng không ngờ lại bị Tur Thành tóm được. Ta thật sự không lý giải nổi cảm giác tuyệt vọng nản lòng của Công chúa này...”

Yên Tur Thành cup mắt: “Thuộc hạ chỉ mong đời này Điện hạ không cần lý giải mùi vị đó.”

Lý Viện Viện không nghe được cảm xúc ẩn giấu trong lời Yên Tur Thành, chỉ nói: “Hình như đúng là ta không thể lĩnh hội được, xem vở kịch này ta cứ nghĩ, tại sao không bắt tên Phò mã chết ở đoạn này, tại sao không bắt tên Phò mã chết ở đoạn kia? Rõ ràng Công chúa trong kịch luôn có cơ hội để xử kẻ đại nghịch bất đạo này, nhưng lúc nào cũng ngu xuẩn tha cho Phò mã, đến tận lúc cuối cùng. Nếu ta là Công chúa ta cũng tuyệt đối không nhảy xuống vách núi, đường đường là lá ngọc cành vàng, núi xanh còn đó, sợ gì không có củ thiêu chết tên phụ bạc này?”

Nói hết một tràng, Lý Viện Viện thư thái hơn nhiều, nàng quay đầu nhìn Yên Tur Thành, bổ sung thêm một câu: “Hơn nữa thị vệ của phủ Công chúa ăn chay hết sao, há lại nhân nhượng cho Công chúa bị lãng nhục đến mức này!”

Yên Tur Thành lẳng lặng cúi đầu cười thầm.

Phải, nếu Lý Viện Viện có Phò mã, nhưng lại bị Phò mã lãng nhục đến mức này, Yên Tur Thành cảm thấy cho dù mình có liều mạng cũng phải chết chung với tên Phò mã kia, không để hắn làm tổn thương Công chúa thêm nữa.

“Xem ra diễn đoạn tung hoành thiên hạ ăn hiếp người khác phía trước thoải mái hơn.” Lý Viện Viện cười hỏi Yên Tur Thành, “Tur Thành có nhìn thấy đáng vẻ ngang ngược hung dữ của ta lúc sáng không?”

Yên Tur Thành ngậy ra: “Điện hạ thứ tội...”

“Buổi chiều còn tập nữa, Tur Thành ngồi đó xem đi.” Lý Viện Viện vỗ vỗ vào vị trí bên tay trái chàng, “Hiếm khi ta mới ngang ngược một lần mà.”

“...Dạ.” Tất cả sắp xếp của chàng đều không quan trọng bằng một lời của Lý Viện Viện.

Lúc tập buổi chiều bắt đầu, Yến Tư Thành bèn ngồi ở vị trí Lý Viện Viện kêu chàng ngồi. Trong thời gian đó vì có người muốn ngồi chung một hàng ghế với bạn mình, nên muốn Yến Tư Thành đổi chỗ cho họ, nhưng cuối cùng ai nấy cũng đều âm thầm bỏ đi trước ánh mắt lạnh lùng của Yến Tư Thành.

Chàng không nhường đâu.

Yến Tư Thành nghĩ, đây là vị trí Công chúa chỉ định cho chàng.

Chàng sẽ ngồi mãi ở đây, không động đậy.